

Điệu Ru Nước Mắt

Duyên Anh

3

Mỗi chủ nhật... Trần Đại trở nghiêng mình. Chân hắn nhức quá. Hơn một tiếng đồng hồ mà James Dean Hùng chưa thấy trở về. Hắn với tay mở hộp "Havatampa" lấy một điếu châm hút. Ánh sáng mờ ảo của căn hầm khiến Trần Đại tưởng tượng như hắn đang sống dưới địa ngục, thứ địa ngục êm đềm, thanh thoát mà không có mùi xú uế như trên cuộc đời.

Trần Đại đang nghĩ vẩn vơ thì có người đẩy cửa bước vào. Hắn không thèm lên tiếng. Người mới bước vô quá quen thuộc với căn hầm này. Nó lần tới chỗ bấm điện, bật đèn lên, Trần Đại thoáng nhìn sau lưng người vừa tới đã biết là ai rồi. Hắn gọi:

- Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng mừng rỡ:

- Trời ơi! Anh nằm đấy mà em nhìn không ra. Anh có bị chói mắt không?

- Không hề gì. Còn chú nào ngoài ấy nữa?

- Dạ, còn Tony Hải.

- Bảo chú ấy vô đi.

Tony Hải lễ mễ ôm bọc cam, táo nho theo sau Năm Hòa Hưng bước tới chỗ Trần Đại. Nó đặt gói quà xuống, ân cần hỏi:

- Anh có đau lắm không?

Trần Đại chỏ tay vào hộp "Havatampa":

- Các chú hút đi đã. Khi nào anh nằm không suy nghĩ gì thì bị nhức lắm.

Năm Hòa Hưng nói:

- James Dean Hùng vừa tạt qua kiểm em. Hùng bảo anh bị tụi cảnh sát bên xe đồ lượm tỉnh trả thủ. Anh cho phép chúng em kiểm thẳng bản anh.

Trần Đại nhăn nhó:

- Rồi hãy hay. Để anh khỏi đã. Hùng nó lo viên đạn còn nằm trong cẳng chân anh.

Tony Hải mở gói quà ra. Nó rút dao, bỏ đôi quả cam "Outspan" vắt nước vào cái ly đưa cho Trần Đại:

- Anh uống cho đỡ khát.

Tony Hải nâng đầu Trần Đại lên. Năm Hòa Hưng đặt ly nước cam vô miệng Trần Đại. Hắn vát vả lăm mới uống hết phân nửa. Tony Hải lại nhẹ nhàng đặt đầu Trần Đại xuống gối. Trần Đại bảo:

- Chú Hải cho anh nghe mấy đĩa mới của Connie Francis đi!

Tony Hải chạy đến giàn đĩa hát. Trần Đại bảo Năm Hòa Hưng:

- Năm ạ! Anh sợ máu ứa ra bất tỉnh lình thì nguy quá.

Năm Hòa Hưng cầm tay Trần Đại, lo lắng:

- Có nhức lắm không anh?

- Nhức phát sốt rét.

Năm Hòa Hưng nghiến răng:

- Em phải điều tra thẳng chó chết ấy, cho nó ném một đòn nhức tới tủy mới hả giận.

Trần Đại rút tay Năm Hòa Hưng, vỗ nhẹ lên vai thẳng đàn em:

- Nhịn một chút đã sao, chú Năm...

- Em không nhịn nổi.

- Thử cố một lần xem nào.

- Em thử nhiều lần rồi anh ạ!

Năm Hòa Hưng nhìn vết thương ở chân đàn anh đã băng bó cẩn thận. Nó cảm thấy đau nhói tim gan. Là một đứa gan lì, đánh lộn thì luôn luôn xông trận trước và bị cảnh sát rượt thì luôn luôn chạy sau, Năm Hòa Hưng can đảm có thừa. Thế mà, trước sự đau đớn của đàn anh nó đành bó tay thúc thủ. Năm Hòa Hưng mơn man bàn tay lên gần chỗ bị trúng đạn của Trần Đại. Nó an ủi đàn anh:

- Anh đừng ngại đợi James Dean Hùng về, chúng em đưa anh đi bác sĩ.

Tiếng nhạc đã trở dậy. Giọng hát Connie Francis xoáy tít vào tâm hồn người nghe. Người nữ danh ca Mỹ vừa chích vào thớ thịt Trần Đại mũi thuốc du dương. Hắn quên vết thương, cố uống lấy từng lời ca ngậm ái ân. Sự nhức nhối dịu dần. Trần Đại lấy tay ra hiệu vẫy Tony Hải tới gần. Ngắm nghĩa Năm Hòa Hưng, bắt giác Trần

Đại nhớ Bốn lơ xe. Nước mắt hấn ứa ra. Nhưng hấn kịp quệt ngang tay áo thấm đôi giòng lệ sắp rơi xuống má. Trần Đại hỏi Năm Hòa Hưng:

- Chú Năm biết Bốn lơ xe không?
- Em chưa gặp hấn lần nào.
- James Dean Hùng có hay nói chuyện Bốn lơ xe với chú không?
- Có, Hùng quý hấn lắm.

Trần Đại buông ba tiếng nã nuốt:

- Hấn chết rồi.

Tony Hải há lốc miệng:

- Hấn chết rồi hở anh?
- Ừ, Bốn lơ xe chết rồi. Chú ấy chết để anh sống. Chú ấy anh đừng lắm.

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Bốn lơ xe làm lá chắn cho anh hở?
- Không, chú ấy như một thằng để anh rảnh tay hạ một thằng.
- Sao anh biết Bốn lơ xe đã chết?
- Anh nghe hấn kêu. Nay, từ nay trở đi các chú đừng coi thường tài bắn súng của cảnh sát nữa nhé! Anh khinh nó nên mới bị ăn đạn.

Trần Đại bảo Tony Hải:

- Chú ghi giùm anh ngày chết của Bốn lơ xe. Hấn tử cố vô thân. Sinh ra ở nhà thương thí và trưởng thành ở viện mồ côi, ở đầu đường xó chợ. Cuộc đời khốn nạn tạo hấn thành một tên du đãng. Nhưng Bốn lơ xe không du đãng. Các chú tin anh đi, chú ấy đáng để anh em mình nhắc nhở. Lòng chú ấy chất phác, hồn chú ấy trong sạch. Chú ấy đẹp hơn cái cuộc đời bỉ ổi này vạn lần. Tony Hải ghi ngày chú ấy chết để anh em mình cúng giỗ chú ấy.

Năm Hòa Hưng tuy chưa gặp Bốn lơ xe lần nào. Song nghe Trần Đại phác qua chút dĩ vãng tủi nhục của Bốn lơ xe, nó thấy gân gỏi kẻ bạc phước quá! Năm Hòa Hưng cũng sinh ở nhà thương thí lớn lên ở viện mồ côi, ở đầu đường xó chợ. Nó kéo dài cuộc sống hèn mọn mãi cho tới ngày gặp Trần Đại, được Trần Đại dạy dỗ, bắt đi học thi lấy bằng tiểu học, đọc nổi sách báo, Năm Hòa Hưng mới tìm thấy cái quyền sống dưới ánh mặt trời. Nó mới vỡ lẽ rằng, nó bị cuộc đời xua đuổi hất hủi. Và nó chống lại bằng cách theo Trần Đại làm du đãng.

Trần Đại nói nhỏ, giọng đượm luyện tiếc:

- Anh mới gặp Bốn lơ xe đêm hôm qua nhưng suốt đời anh nhớ chú ấy. Nay Tony Hải!
- Dạ.
- Chiều nay chú mua vài tờ báo xem họ thuật chuyện này ra sao nhé.
- Vâng ạ!
- Nếu họ đăng hình Bốn lơ xe thì chú nhớ cắt cho anh nhé!
- Dạ.
- Anh muốn nhờ Năm Hòa Hưng một việc.

Năm Hòa Hưng rướn người lên:

- Việc gì đấy hở anh?
- Trước khi chết, Bốn lơ xe có gửi gắm anh một tên đàn em cứng của chú ấy. Tên hấn là Bốn bù loong. Lát nữa chú thử lai vãng tới bến xe Vũng Tàu dò hỏi xem Bốn bù loong là đứa nào. Rồi dẫn hấn lại đây cho anh. Chúng ta có nhiệm vụ săn sóc Bốn bù loong và tất cả đàn em của Bốn lơ xe. Đêm qua, thanh niên chống du đãng mới xúc một mẻ ở bến xe Vũng Tàu. Đàn em của Bốn lơ xe vào trại Tế Bần khá nhiều. Tiếc rằng Bốn lơ xe không còn sống để ném mùi Tế Bần rồi hãy chết...

- Dạ.
- Anh còn điều nữa dặn các chú.

Năm Hòa Hưng nói:

- Xin anh chỉ bảo giùm.
- Từ nay nên tránh mặt ở các Snack Bar. Tốt hơn hết, ban ngày nằm nhà mà đọc sách.

Trần Đại vừa dứt câu thì James Dean Hùng đẩy cửa bước vào. Không thấy Tường Vi, hấn hơi ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên biến tính dần thành một nỗi buồn phả vào tâm hồn hấn. Trần Đại ngắt ngờ hỏi:

- Nàng đâu?

James Dean Hùng nhún nhó:

- Đi học.

Đúng lúc ấy, Connie Francis hát tới câu: *"When Someone leaves you. It's time to cry..."* Trần Đại có cảm tưởng như Tường Vi bỏ hẳn thật. Hắn bảo James Dean Hùng:

- Chú móc hộ anh cái ví ở túi quần anh.

James Dean Hùng đưa ví cho Trần Đại. Hắn lôi từ ví ra một mẫu giấy gấp nhỏ:

- Hôm nay thứ mấy các chú nhỉ?

Tony Hải nhanh nhẩu:

- Thứ bảy ạ!

Trần Đại xem tờ giấy xong, mắt hắn sáng ngời:

- Sáng nay Tường Vi đi học thêm Pháp văn.

Tờ giấy Trần Đại vừa rút trong ví ra là cái "Thời khóa biểu" sinh hoạt của Tường Vi, Trần Đại bắt nàng chép cho hắn để hắn biết những giờ nào nàng rỗi rãi sẽ tới thăm nàng. Hắn vừa vui một chút bỗng lại buồn ngay. Trần Đại lẩm bẩm: "Hôm nay thứ bảy, mai Chủ nhật rồi. Mình què cẳng nằm chết dí ở đây, ai tới đón Tường Vi dìu nàng đi dạo phố phường?" Trần Đại thở dài. Tiếng thở dài của một tên du đảng si tình, tiếng thở dài mà Tường Vi hằng ao ước. Trần Đại nhét mẫu "Thời khóa biểu" của người yêu vào ví:

- Thế chú Hùng có dặn gì các bà phước không?

James Dean Hùng đáp:

- Có, Em có viết cho nàng vài giòng.

- Chú viết như thế nào?

- Em bảo anh bị mệt, sáng mai em đến đón nàng thay anh.

Trần Đại cười:

- Được lắm. Nếu cần, chú đưa nàng đi xi nê giùm anh nữa.

Trần Đại trở mình. Vết thương đau nhói. Tony Hải vội vàng chạy tới dán hát tắt máy đi. Năm Hòa Hưng lo lắng. Nó nói với James Dean Hùng:

- Anh Đại vừa bảo anh sợ máu ứa ra bắt tử, vậy anh lo tìm bác sĩ đi chứ?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Tao đã nói chuyện ấy, nhưng anh Đại muốn người yêu của anh đưa anh đi cơ.

Cơn sốt của Trần Đại lại kéo lên dày vò hắn. Thương đàn anh đau đớn, Tony Hải bưng mặt quay đi chỗ khác.

Năm Hòa Hưng dục James Dean Hùng:

- Anh tính đi chứ?

- Tao hỏi lại anh ấy xem đã.

James Dean Hùng quỳ xuống cạnh chiếc ghế bố. Nó lấy mùi xoa lau trán cho Trần Đại rồi hỏi:

- Không có Tường Vi anh thay đổi "kế hoạch" chứ?

Trần Đại mệt mỏi:

- Kế hoạch gì bây giờ? Giá có bác sĩ tới đây chữa giùm thì hay biết bao!

James Dean Hùng nói:

- Điều ấy không khó.

- Rồi lấy tiền đâu trả?

James Dean Hùng suy nghĩ một lúc lâu. Chợt mắt nó sáng lên. Nó hỏi Năm Hòa Hưng:

- Máy giờ rồi mà?

- Mười giờ rưỡi.

- Mình đi mời bác sĩ đi. Tony Hải ở nhà săn sóc anh Trần Đại nhé!

Trần Đại chưa hiểu James Dean Hùng xoay tiền bằng cách nào. Hắn toan hỏi đàn em mình thì James Dean Hùng đã cười toe toét:

- Chúng mình có một bác sĩ riêng mà quên bém mắt. Anh Trần Đại nhớ ra chưa?

Trần Đại lắc đầu.

- Chưa.

James Dean Hùng vui vẻ nói tiếp:

- Bác sĩ này rất quen thuộc với anh em mình, anh đến một lần rồi mà.

Trần Đại trở mặt:

- Bác sĩ Niệm!

- Vâng, bác sĩ Niệm. Em sẽ mời hắn tới săn sóc vết thương cho anh.

Trần Đại phân vân giây lát.

- Thái độ của hắn dạo này thế nào?

- Hấn sốt sáng chứ không lừng khừng như mấy tháng trước. Có vẻ cay... du đãng rồi. Nhân dịp này chúng ta nên mời hấn đi làm du đãng chẳng?

Trần Đại gượng cười:

- Tùy Hùng đấy. Anh mệt lắm rồi. Hùng mời hấn lại đây được thì tốt quá. Lúc này anh không muốn lộ diện. Trong túi mỗi thằng phu lít đều có ảnh anh. Chúng nó truy tầm anh gắt quá. Chiêng cái bộ võ què ra để chúng nó thộp cổ thì nhục quá. Hùng lo liệu giùm. Nên lễ phép với bác sĩ Niệm nhé!

James Dean Hùng đùa:

- Lễ phép sao được, em sẽ xin hấn một cái tai nếu hấn từ chối.

James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng đi. Trần Đại trông theo nói nhỏ:

- Chú Hải, chú tắt đèn đi, chói mắt quá.

Tony Hải dục đàn anh:

- Anh rán ngủ đi một chút.

- Ừ, anh sẽ rán.

o o o

Bác sĩ Niệm đang sửa soạn về thì James Dean Hùng đẩy cửa vào phòng mạch. Bác sĩ không ngạc nhiên nữa vì James Dean Hùng đã trở thành người khách quá quen thuộc của ông từ sáu tháng nay. Sau vụ Trần Đại "bắt địa" một mẻ lớn, bác sĩ Niệm phải đóng "hụi" cho bọn du đãng này mỗi tháng ba ngàn đồng như ông đã hứa. James Dean Hùng là kẻ đi thu "hụi". Nó khéo léo cư xử đến nỗi bác sĩ Niệm lạ lùng. Đã một lần ông ta lạ lùng về tên du đãng Trần Đại, ông ta lại lạ lùng thêm James dean Hùng. Dưới mắt bác sĩ Niệm, những tên du đãng kiểu James Dean Hùng không có gì đáng khinh bỉ cả.

James Dean Hùng tới vào giữa tháng làm bác sĩ Niệm hơi sững sờ một chút, ông niềm nở hỏi:

- Có việc gì đấy cậu Hùng?

James Dean Hùng lễ phép:

- Có việc cần lắm bác sĩ ạ!

- Tôi có thể giúp cậu được không?

- Thưa bác sĩ, tôi đến cầu cứu bác sĩ đây.

Bác sĩ Niệm rút thuốc mời James Dean Hùng:

- Ngồi chơi một lát đã.

James Dean Hùng ngồi xuống ghế. Bác sĩ Niệm mỉm cười:

- Cậu hao hao giống Trần Đại đấy nhé!

James Dean Hùng thở một vòng khói tròn:

- Thưa bác sĩ giống ở điểm nào?

- Nhiều điểm lắm.

- Bác sĩ thí dụ một điểm thôi.

- Điểm hút thuốc lá chẳng hạn.

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không giống đâu bác sĩ ạ! Tôi đã cố bắt chước anh ấy nhưng rút cục anh ấy vẫn là người đàn anh có những nét độc đáo của người đàn anh. Tôi chỉ là đàn em.

Bác sĩ Niệm đưa đẩy:

- Bao giờ cậu mới là đàn anh?

James Dean Hùng nhún vai:

- Không bao giờ cả!

- Cậu không muốn à?

- Tôi đã có vô số đàn em song đối với anh Trần Đại, với lối cư xử của anh ấy, tôi xét mình không làm đàn anh được. Trừ phi...

- Trừ phi gì?

- Trừ phi anh Trần Đại bị cảnh sát giết, bấy giờ tôi có nhiệm vụ thay anh để rửa hận cho anh.

- Cậu theo Trần Đại lâu chưa?

James Dean Hùng xua tay:

- Xin bác sĩ đừng hỏi câu ấy nữa.

Đã đôi ba bận, vì tò mò, bác sĩ Niệm muốn biết "thân thế" của James Dean Hùng và đưa con riêng của mình nhưng James Dean Hùng nhất định không chịu nói. Nó có tâm sự riêng của nó. Không tủi nhục và khốn nạn

như Bốn lờ xe hay Năm Hòa Hưng, James Dean Hùng là con nhà khá giả. Gia đình ở Đà Nẵng. Cha nó làm được sĩ, mẹ nó dạy học, James Dean Hùng bị cái bằng được sĩ của cha nó ám ảnh. Nó học trường Tây. Mẹ nó muốn sau này nó theo luật, cha nó lại muốn nó theo nghiệp mình. Hai sự giằng co đó khiến James Dean Hùng nhiều lúc phá lên cười. Chỉ có nó biết sau này có chọn môn gì. Nó đã định, nếu đậu xong tú tài được du học, nó sẽ theo nghề điện ảnh.

Mộng ước là thế. Song kỳ thi Trung học đệ nhất cấp, James Dean Hùng trượt. Trượt hoài. Cha nó tỏ ý thất vọng. Mẹ nó mĩa mai nó. James Dean Hùng cảm thấy nó khó vượt được qua cái kiến thức của cha mẹ nó, lại còn bị mắng mỏ cái tội lười biếng, dốt nát, nên một hôm nó đã ăn cắp một số tiền, thu xếp mớ quần áo, bỏ nhà đi giang hồ. Nó vào Sài Gòn. Món tiền ăn cắp của gia đình tiêu gần hết thì James Dean Hùng tình cờ gặp một mẫu nhân tin ở trang tư của một tờ báo, cha mẹ nó hứa tha thứ hết tội lỗi cho nó và mong nó về gấp. James Dean Hùng bí quá đành về. Nó hồi hương tay không. hành lý bán sạch trơn. James Dean Hùng cảm thấy mất mát quá nhiều tình cảm. Cha nó tự nhiên rất ít lời với nó.

Mẹ nó cũng không mắng mỏ nó nữa. Chị nó, em nó xa lạ nó. Mới một chuyến giang hồ ngắn, mà khi trở về James Dean Hùng đã thua hẳn. Nó lại đi học. Đi học trong sự chán nản. Vì nó chắc nó không thể học bằng cha nó, bằng mẹ nó. Nó bị mặc cảm ám ảnh. Để một hôm James Dean Hùng lại cuỗm món tiền, bỏ nhà ra đi. Lần này nó đi không về. Gia đình nó gọi nó về, hứa tha thứ lỗi lầm của nó nhưng James Dean Hùng chỉ gửi về một bức thư duy nhất. Nó nói rõ cái lý do nó bỏ nhà. Nó thù hận gia đình, nghi ngờ sự tha thứ của cha mẹ nó. James Dean Hùng lại vào Sài Gòn. Lần này, cậu học trò Nguyễn Đức Hùng đã khôn ra. Trên bước đường lưu lạc của nó, nó đã gặp thằng cao bồi thứ chiến. Nguyễn Đức Hùng theo bạn làm cao bồi "bắt đạ" sống qua ngày đoạ thàng. Thoạt đầu nó chỉ nghĩ thế. Dần dần, nó khám phá ra triết lý tuyệt hảo của sự "bắt đạ". Và Nguyễn Đức Hùng đã say sưa "bắt đạ". Nó coi "bắt đạ" như một thứ nghệ thuật. Từ "bắt đạ" đồng hồ bút máy của học trò, Nguyễn Đức Hùng tiến tới "bắt đạ" tiền của các công tử nhà giàu. Sẵn có thân hình khỏe mạnh Nguyễn Đức Hùng lại được tôi luyện ở lò giang hồ, nó đã tham dự nhiều trận đấm đá nên coi chuyện đấm đá là trò chơi giải trí. Công tử nhà giàu nào muốn ăn chơi bình yên xi tiền cho Hùng nó bảo vệ tận lực theo giá tiền chi. Nguyễn Đức Hùng đâm ra khoái cuộc sống "bắt đạ". Nó quên gia đình quên hiện tại, bỏ rơi tương lai. Một ngày nào đó cô đơn quá chịu không nổi, nó se lấy một con vũ nữ làm vợ. Thế là xong.

James Dean Hùng đang sống bơ vợ không lý tưởng, sống buông trôi trong trụy lạc, trong sự đấm đá vô nghĩa thì nó gặp Trần Đại. Hôm ấy trong một "Snack Bar" Nguyễn Đức Hùng ngồi uống bia chờ "ông đạ" của nó tới trả tiền công trận đấm đá tối trước. Nó thấy một thằng bằng tuổi nó, ăn mặc rất diêm dúa, đi thu tiền thuế của bọn đánh giầy. Mỗi chú bé đánh giầy nộp cho thằng này năm đồng, thu tiền xong, thằng này ngồi vắt vẻo uống bia, hút thuốc lá như tay ăn chơi. Hùng không hiểu nó là thằng nào. Nó búng tay gọi một chú đánh giầy tới. Điều bộ của nó lọt vào cặp mắt của Trần Đại ngồi đối diện nó. Hùng hỏi thằng nhãi:

- Mà y vừa đóng tiền cho thằng nào đấy?

Chú nhãi đánh giầy sợ sệt:

- Anh nói khế chứ.

- Mà y sợ nó à?

- Dạ.

- Nó là thằng nào?

Chú nhãi vừa lăm lét nhìn sang bàn bên kia vừa khế:

- Chúa đảng của chúng em đấy.

Hùng nhếch mép cười:

- Chúa đảng chó gì mà đi xin tiền nhục vậy?

- Đâu có xin.

- Thế nó cướp của mày à?

- Không chúng em nộp tiền cho chúa đảng.

- Chúng mày có bao nhiêu thằng?

- Chừng hai mươi đứa.

- Mỗi đứa nộp bao nhiêu?

- Mỗi ngày nộp năm đồng.

Hùng lăm nhăm:

- Mẹ kiếp nó đóp không trăm bạc một ngày. Bóc lột cả tội đánh giầy thì thằng này chó đều thật.

Hùng bỗng nổi máu cao thượng. Nó cầm cái nút chai liệng mạnh sang bàn của thằng chúa đảng đánh giày. Dúi vào tay chu nhãi năm đồng. Hùng đuổi chú nhãi đi. Thằng chúa đảng đánh giày ngơ ngác nhìn, Hùng gọi nó:

- Ê chúa đảng!

Chúa đảng đánh giày hát hàm rất hỗn:

- Mày kêu tao hả?

Hùng khiêu khích:

- Ở đây tao chỉ kêu chó và chúa đảng đánh giày. Chó không có vậy mày hiểu tao kêu ai chưa?

Chúa đảng đánh giày vẫy tay với một thằng nhãi xách hòm tới. Nó dặn dò thằng nhãi điều gì Hùng không nghe thấy. Chỉ rõ thằng nhãi chạy biến khỏi quán. Chúa đảng đánh giày nốc cạn ly bia đứng dậy. Nó móc hai ngón tay cái vào thắt lưng trước bụng lừng lừng tới:

- Mày muốn gì?

Hùng nhắc chân lên:

- Muốn đánh giày. Giày của tao dơ lắm, phải là chúa đảng đánh mới bóng. Lôi đồ nghè ra đi!

Chúa đảng đánh giày cười gằn:

- Con muốn chết hả con?

Hùng thách thức:

- Ủ, cha nội đang nhức thịt, con mày đấm giùm cho dãn xương cốt.

Chúa đảng đánh giày nhào tới. Hùng vẫn ngồi yên. Nó co hai chân đạp mạnh một cái. Chúa đảng đánh giày bị đẩy lại té nhào. Bây giờ Hùng mới đứng lên. Nó chờ thằng chúa đảng trả đũa. Chúa đảng lồm cồm vùng dậy. Hùng rút thuốc châm hút. Mắt nó liếc địch thủ, đề phòng một đòn bất ngờ. Thành linh, chúa đảng đánh giày lao cả khối thịt vào Hùng. Nó né tránh. Mồm vẫn ngậm điếu thuốc lá. Trần Đại gật gù khen thầm. Thằng chúa đảng hực đòn xô đổ tung bàn ghế.

Trần Đại rời khỏi bàn của hán. Hấn bụng ly bia kiếm chiếc bàn sát cửa ra vào ngồi thưởng thức trận đấu. Khách hàng của "Snack bar" có vẻ cổ vũ mạnh cuộc thư hùng này. Ngó qua dáng điệu mã thượng không đánh tiếp địch thủ, khi địch thủ của mình bị ngã, khán giả đều dồn cảm tình về Hùng. Nó luôn luôn mỉm cười, coi chúa đảng đánh giày như con nít. Chúa đảng đánh giày đánh hụt hai đòn thì sôi tiết lắm. Nó nhổ bãi nước miếng, chìa hai ngón tay quệt ngang miệng rồi rút dao con chó ra. Hùng ném điếu thuốc lá mới hít được vài hơi xuống sàn nhà, lấy chân đi lên. Chúa đảng đánh giày đã bấm nút dao. Hùng nghiêm nét mặt:

- Mày hết ngón rồi à?

Chúa đảng đánh giày chửi thề:

- Sư bố mày ông sẽ đâm nát thịt mày ra!

Hùng xắn tay áo:

- Được lắm, tao phải dạy mày cách dùng dao mới được.

Nó đảo mắt kiếm một chỗ rộng và bước tới. Chúa đảng đánh giày rượt theo. Hùng vờn vờn thằng chúa đảng cơ hồ con mèo tinh nghịch bỡn chú chuột nhất trước khi chộp con mèo cắn xé. Nó nhử cho thằng chúa đảng đánh giày đâm hụt vài nhát. Rồi bất chợt, nó túm lấy cánh tay của địch thủ, dùng một thế võ nhu đạo quật thằng chúa đảng đánh giày té sấp lên sàn nhà. Nhanh như chớp nó chạy đến dẫm gót giày lên cánh tay cầm dao của thằng chúa đảng. Thằng này toan trườn mình phản công. Hùng dơ gót chân nện mạnh xuống cánh tay địch thủ. Tên chúa đảng kêu "ối". Con dao trong bàn tay nó rớt ra. Hùng cúi xuống lượm chiến lợi phẩm. Vừa lúc ấy, hai thằng của tên chúa đảng mặc áo rằn ri, tóc rậm xây quay tít, mặt mày ngổ ngáo theo thằng nhãi đánh giày hùng hổ tới. Thấy bạn mình bị kẻ lạ mặt hạ gục, hai đứa định xông vào đánh "hội đồng", phá bỏ luật giang hồ. Nhưng Trần Đại ngáng chân chặn chúng lại. Một thằng nhận ra Trần Đại, đứng im bất động. Thằng kia bước qua chân Trần Đại vô. Trần Đại nổi giận, níu áo nó, giật mạnh. Thằng cao bồi ngó lại. Trần Đại đấm nó một quả trứng mũi, Thằng cao bồi rần ri lao đao. Máu từ hai lỗ mũi nó chảy vòng xuống mép. Trần Đại bảo Hùng:

- Bạn lo dạy nó dùng dao đi!

Hùng vẫy tay tỏ dấu hiệu cảm ơn. Nó hỏi thằng chúa đảng đánh giày:

- Ai cho phép mày thu tiền của bọn nhãi?

Thằng chúa đảng biết mình gặp tay "chì" lép vế:

- Chúng nó tự ý góp.

- Mày là chúa đảng hở?

- Dạ.
- Bắt đầu từ giờ phút này, mày hết chức chúa đảng rồi. Không có chúa đảng đánh giầy ở khu phố này nữa, nhớ chưa?

Thằng chúa đảng run rẩy:

- Dạ, em nhớ.

Hùng ra lệnh:

- Mày còn bóc lột tụi nhãi, tao sẽ rạch nát mặt mày. Tao là Hùng, trùm cao bồi Đa Kao. Hạng mày, đàn em tao búng một cái là mặt xác. Mày là cái "thó" gì mà dám xưng chúa đảng? Đồ hèn, đồ khốn nạn, bắt nạt con nít ăn cướp cơm chim của chúng nó. Tao sẽ giết hết những thằng chúa đảng đánh giầy ở Sài Gòn. Lần thứ nhất, tao tha mạng mày. Lần sau bắt được lai vãng quanh đây, tao xẻo tai đa. Thôi đứng lên!

Chúa đảng đánh giầy lóp ngóp dậy ; Hùng ném trả con dao:

- Chú mày chơi dao tòi quá!

Hùng gọi bọn nhãi đánh giầy, dặn:

- Từ nay, đứa nào góp tiền cho thằng khốn kiếp này, tao sẽ cắt gân. Hễ nó bắt góp thì mách tao. Tao sẽ đến đây luôn. Làm đồng nào ăn đồng ấy, cấm không góp cho đứa nào.

Vỗ vai thằng chúa đảng đánh giầy một cái đau điếng. Hùng hỏi nó:

- Móc túi quần mày được chứ?
- Dạ được.
- Vậy móc xem mày có bao nhiêu tiền?

Chúa đảng đánh giầy đưa cho Hùng một nắm tiền. Nó trả lại mỗi thằng đánh giầy năm đồng. Còn đưa chủ bar để họ tính tiền ly cốc vỡ. Thanh toán xong tên chúa đảng đánh giầy, Hùng bước lại bàn Trần Đại. Nó chìa tay bắt tay Trần Đại:

- Cảm ơn anh đã lo dùm hai mạng.

Trần Đại niềm nở:

- Có gì mà cảm ơn. Anh vừa làm một việc tốt. Tôi cũng ghét bọn tầm gửi lắm anh Hùng ạ!

Hùng tươi cười:

- Anh đã biết tên tôi?
- Vừa mới biết khi nghe anh nói với thằng chúa đảng.

Hùng hơi hơi ngượng:

- Tôi dọa nó đấy mà. À, xin anh cho biết tên?

Trần Đại nhún vai kiểu cách:

- Tên tôi nghe oai lắm.
- Hề gì đâu.
- Vậy tôi là Trần Đại!
- Trần Đại!

Hùng thốt ra hai tiếng "Trần Đại" rồi mở rộng mắt nhìn kẻ đối diện. Lần đầu tiên nó gặp người anh hùng lý tưởng của nó. Trước đây bạn bè của Hùng, những tay sừng sỏ của Hùng, những tay sừng sỏ của "làng giang hồ" thường ca ngợi Trần Đại với nó. Bọn họ coi Trần Đại như một thần tượng du đảng. Hùng vẫn ước ao có ngày gặp Trần Đại. Nó không ngờ gặp Trần Đại ở đây. Giọng Hùng thấp xuống bớt kiêu hãnh:

- Thưa anh. Hùng vừa múa rìu qua mắt thợ, xin anh bỏ lỗi...

Trần Đại kéo ghế.

- Mời Hùng ngồi đi.
- Cảm ơn anh Trần Đại.
- Hùng uống gì?
- Dạ bia 33.

Trần Đại gọi bồi:

- Hai chai 33 nữa nhé!

Hắn thân mật gọi tên Hùng làm như đã quen Hùng từ lâu. Lối gọi đó nếu không phải là Trần Đại, chắc chắn Hùng đã cho một bài học. Nhưng Trần Đại có quyền coi Hùng là đàn em. Hắn kêu tên Hùng, Hùng lấy làm cảm động là đảng khác. Trần Đại tự tay rót bia vào ly của Hùng:

- À, Hùng ở đâu nhỉ?
- Ở lung tung anh ạ!
- Gia đình?
- Mãi Đà Nẵng.

- Ông cụ làm gì?
- Được sĩ!
- Bà cụ?
- Giáo học!
- Còn Hùng?
- Bị gia đình từ. Hùng trốn vô Sài Gòn đi hoang.

Trần Đại đăm nhìn gã trẻ tuổi mang cái tâm sự hơi giống hần, Hần mền Hùng ngay.

- Tại sao gia đình từ?
- Thi mãi không đậu, ông cụ thất vọng.
- Thất vọng gì?
- Ông cụ cho rằng không thể nổi nghiệp được sĩ. Người ta sinh đời có phải tất cả đều làm được sĩ đâu hở anh?
- Thế Hùng muốn làm nghề gì?
- Trước hay bây giờ?
- Bây giờ.
- Bây giờ chưa biết anh ạ! Tương lai mù mịt quá.
- Hùng sống với ai?
- Một mình.
- Bằng gì?
- Bằng tiền "bắt địa"!

Trần Đại vỗ vai Hùng:

- Trông Hùng hao hao giống James Dean. Gọi là James Dean Hùng, Hùng bằng lòng không?

Hùng mỉm cười bắt tay Trần Đại lần nữa. Từ phút đó, cậu Nguyễn Đức Hùng có cái biệt hiệu James Dean Hùng. Trần Đại rút điều thuốc "Havatampa" mời James Dean Hùng:

- Tôi đề nghị một điều nhé!
- Vâng, anh cứ đề nghị.
- Thấy Hùng hành sự không giống những thằng du đảng khác, tôi muốn mời Hùng về ở với tôi.
- Anh sống với gia đình?
- Như Hùng.

James Dean Hùng suy nghĩ một lát. Đoạn nó nói:

- Nếu anh chịu.

Trần Đại châm lửa cho James Dean Hùng mời thuốc:

- Chịu tôi mới mời Hùng chứ. À, năm nay Hùng bao nhiêu tuổi nhỉ?
- Mười tám.
- Tôi hơn Hùng ba tuổi.
- Thế thì Hùng đáng làm em anh rồi.

Hai đứa tán chuyện cả tiếng đồng hồ. Rồi Trần Đại kéo James Dean Hùng về nhà hần. Hai đứa sống chung. Trần Đại dạy bảo thêm James Dean Hùng về luật lệ giang hồ. James Dean Hùng bỏ nghề "bắt địa" đồng hồ, bút máy. Nó noi gương Trần Đại, làm những việc có ý nghĩa hơn. Càng ở lâu bên Trần Đại, James Dean Hùng càng cảm phục đàn anh, thấm thoát, nó đã theo Trần Đại được trên một năm. Tên tuổi nó vang dậy trong làng du đảng. James Dean Hùng trở thành cánh tay mặt của Trần Đại rất được đàn anh yêu quý. Tâm sự của nó, nó chỉ kể cho Trần Đại nghe. James Dean Hùng là thằng si tình nhất mà nó không chịu hé răng thổ lộ chuyện đời tư mặc dù những người con gái nó yêu cứ nằng nặc muốn biết. Nó đã giữ kín thế, bác sĩ Niệm dễ chi hỏi được. Bị từ chối khéo, bác sĩ Niệm cười xòa:

- Thì thôi vậy. Cậu cần tôi giúp gì đây?

James Dean Hùng nói:

- Thừa bác sĩ, thí dụ có người bị nạn ở chân, bác sĩ có gấp đạn ra được không?

Bác sĩ Niệm lắc đầu:

- Tôi không chuyên khoa mổ xẻ.
- Nhưng nếu bắt buộc bác sĩ có chữa được không?
- Rán xem sao...

James Dean Hùng năn nỉ:

- Vậy nhờ bác sĩ rán giùm.

Bác sĩ Niệm ngạc nhiên:

- Cậu bị đạn à?
- Dạ, không ạ!
- Thế ai?
- Anh Trần Đại.

Bác sĩ Niệm hỏi dồn:

- Trần Đại bị đạn hở? Hắn bị bao giờ? Ai bắn hắn?
- Anh bị cảnh sát bắn đêm qua.
- Tại sao cảnh sát lại bắn Trần Đại.
- Vì anh ấy là... du đảng!

Bác sĩ Niệm từ hôm bị Trần Đại xỉ nhục, chẳng những đã không ghét Trần Đại mà còn có cảm tình với hắn nữa. Nghe tin Trần Đại bị cảnh sát bắn què cẳng, bác sĩ Niệm thương hại hắn vô cùng. Ông ta chưa hiểu rõ lý do nào đã xô đẩy một gã trẻ tuổi có học đi làm du đảng, Bác sĩ Niệm định bụng sẽ hỏi thẳng Trần Đại sau khi chữa khỏi vết thương cho hắn. Nghĩ thế, ông vui vẻ vô cùng, Bác sĩ Niệm sửa soạn đồ nghề, theo James Dean Hùng đi vào Chợ Lớn.

Bác sĩ Niệm mở cửa xe hơi đậu ngay lề đường. Ông lái lấy James Dean Hùng ngồi cạnh. Xe chạy một quãng, James Dean Hùng vỗ nhẹ cánh tay bác sĩ Niệm:

- Thưa bác sĩ...
- Gì thế cậu?
- Tôi xin giới thiệu với bác sĩ người bạn tôi...

Năm Hòa Hùng nằm dưới sàn ghế sau, ngồi nhòm dậu. James Dean Hùng bẻ chút cái kính chiếu hậu để bác sĩ Niệm nom rõ.

- Thưa bác sĩ bạn tôi là Năm Hòa Hưng...

Bác sĩ Niệm hơi giật mình:

- Cậu này vào xe tôi lúc nào đó?

Năm Hòa Hưng nghiêng đầu chào bác sĩ Niệm:

- Thưa bác sĩ, tôi xin lỗi bác sĩ đã vô xe trước khi bác sĩ mở khóa.

James dean Hùng giải thích:

- Trường hợp bác sĩ không chịu giúp thì anh em tôi " bắt cóc" bác sĩ.

Bác sĩ Niệm vờ rùng mình:

- May quá, tôi lại chịu giúp các cậu. À, cậu Năm cậu mở khóa cửa xe tôi bằng cách nào đấy?

Năm Hòa Hưng tủm tỉm cười:

- Thưa bác sĩ, nhiều cách lắm ạ!
- Cậu biết sửa khóa hở?
- Không, tôi biết "thối nghẻo".
- "Thối nghẻo" là gì?

Năm Hòa Hưng phá ra cười:

- Tôi biết bác sĩ sẽ hỏi thế mà... "Thối nghẻo" là ăn cắp xe đạp bác sĩ ạ!

Bác sĩ Niệm nghiêm nét mặt:

- Cậu làm nghề "thối nghẻo" đấy à?
- Trước kia, ngày chưa gặp Trần Đại cơ!
- Giờ cậu làm nghề gì?
- Thưa bác sĩ, nghề lương thiện hơn "thối nghẻo" một tí...
- Là nghề gì?

James Dean Hùng trả lời hộ Năm Hòa Hưng:

- Nó lấy gái nhẩy. Ban ngày hai vợ chồng ngủ như chết. Tối, Năm đưa vợ đi làm, đêm lại tới rước về. Trong khi vợ nó nhẩy rạc cẳng để lấy tiền nuôi nó thì nó... hành hiệp. Nghĩa là đi du đảng kiểu anh Trần Đại. Đòi chó má thế đấy bác sĩ ạ! Muốn thoát khỏi cái dĩ vãng tăm tối nhưng không tìm được cửa hầm. Năm là thằng nhỏ sinh ở nhà thương thí. Nó không biết bố mẹ nó là ai. Lớn lên ở các viện mồ côi và trau dồi học vấn ở các vỉa hè, các xó chợ, rút kinh nghiệm đời nhờ những cú đấm đá của các thầy phú lít và những lời yêu đương trơ trẽn của bọn "phỉnh cắc". Nó đã làm đủ nghề. "Thối nghẻo, đi hiu", gác khách cho "phỉnh cắc" và ma cao. Nhưng nó anh dũng hơn nhiều thằng khác trong cái xã hội bẩn thỉu này là nó dám nhận nó là ăn cắp xe đạp... Tôi yêu nó. Chúng tôi yêu nó. Không hiểu bác sĩ nghĩ thế nào, chứ theo ý tôi, những thằng đang vỗ ngực nhận

mình là chính khách là cách mạng chưa thẳng nào có can đảm như Năm Hòa Hưng. Tôi khinh chúng nó bác sĩ ạ!

Bác sĩ Niệm vỗ nhẹ lên vai James Dean Hùng:

- Cậu hẳn học cuộc đời quá...

James Dean Hùng cười nhếch mép rất khinh bạc. Bác sĩ Niệm phá tan cơn hận thù của nó bằng cách hỏi những danh từ "chuyên môn".

- "Phình các" là gì hở cậu?

James Dean Hùng bảo Năm Hòa Hưng:

- Mà giải nghĩa dùm đi Nậm!

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Bác sĩ biết làm gì?

Bác sĩ Niệm nói:

- Biết để chơi với các cậu cho hợp "giơ"!

- "Phình các" là gái điếm bác sĩ ạ!

- Còn "đi hiu"?

- "Đi hiu" là ăn cắp...

Bác sĩ Niệm gạt gù có vẻ khoái trá. Con đường trưa bị kẹt xe khá lâu. Bác sĩ Niệm lợi dụng cơ hội hỏi James Dean Hùng:

- Hỏi nhỏ Năm Hòa Hưng sinh ở nhà thương thứ, còn cậu cậu sinh ở đâu?

James Dean Hùng đã hứa không cho ai biết đời tư, trừ Trần Đại. Nhưng bữa nay nó chợt quên lời hứa, vui vẻ đáp.

- Tôi may mắn hơn Năm một chút.

- Cậu sinh ở nhà thương tư à?

- Vâng, và lớn lên với cha mẹ. Được đi học đảng hoàng.

- Ông cụ làm gì?

- Dược sĩ.

- Ở đâu?

James Dean Hùng nhìn bác sĩ Niệm bằng đôi mắt dò hỏi. Rồi nó nhún vai.

- Bác sĩ bước hơi sâu và cuộc đời riêng của tôi rồi đấy nhé. Thôi, xin bác sĩ "tốp" lại đi...

Bác sĩ Niệm cũng nhún vai:

- Ừ nhỉ, suýt tôi quên đấy nhé! À, chúng mình đi đâu bây giờ đấy?

James Dean Hùng đáp:

- Thừa bác sĩ mình đi về miền Phú Lâm ạ!

Đường đã bị kẹt, bác sĩ Niệm nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

o o o

Bây giờ Trần Đại bang thiu thiu ngủ. Tony Hải quạt nường giấc ngủ cho đàn anh. James Dean Hùng trở lại, Tony Hải vẫn không biết gì. Nó đang ôn lại chúc dĩ vãng ở quán "Gió Nam" bấy tám tháng về trước. Bỗng nó nghe thấy tiếng hỏi:

- Anh ấy ngủ lâu chưa?

Tony Hải mới bỏ rơi dĩ vãng khe khẽ trả lời:

- Chừng hai mươi phút.

James Dean Hùng bảo bác sĩ Niệm:

- Đêm qua chạy cảnh sát trời chết, anh ấy vừa mệt vừa bị vết thương hành nên không ngủ được. Bác sĩ ngồi đây chơi một lát được không?

Bác sĩ Niệm gạt đầu. Ông đảo mắt nhìn căn hầm một lượt rồi hỏi.

- Căn nhà này...

James Dean không để bác sĩ Niệm hỏi hết câu, đỡ lời luôn:

- ... Cửa người ta thuê làm chỗ nhẩy đầm lậu trốn thuế. Bọn choai choai đọt sống mới thích tới đây lắm bác sĩ ạ!

- Sao các cậu ở đây?

- Chúng tôi mới tới vì anh Trần Đại bị truy nã gắt.

- Quen với chủ mướn không?

- Tôi làm "Công chức" cho nó.
- Cậu chơi nhạc hồ?
- Không nó mượn tôi giữ an ninh, tôi vừa canh chừng cảnh sát vừa trị những thằng cao bồi du đảng nhảy quýt tiền nước.

James Dean Hùng nhìn thẳng vào mặt bác sĩ Niệm.

- So với Năm Hòa Hưng thì tôi lương thiện hơn nó một tí. Nhưng xét cho cùng, trên cái cõi đời méo mó nham nhở này, trừ khi mình gọt đầu đi tu, ăn cơm gạo xấu với rau với đậu thì may ra mới lương thiện. Còn phải đụng với tiền bạc, tôi cho rằng, những đũa nào vỡ ngược nhận mình lương thiện đều đáng đem xẻo lưỡi hết. Bác sĩ Niệm biết James dean Hùng bị mặc cảm du đảng nên nó mới nghi ngờ và bất mãn cuộc đời thâm tậ. Bất giác, ông ta thương nó vô cùng. Bác sĩ Niệm lảng sang chuyện khác:

- Chắc cậu nhảy giỏi lắm nhỉ?
- Tôi là vua Be- bop bác sĩ ạ? Bác sĩ có hay đi nhót không?
- Tôi không biết nhảy.
- Bác sĩ nói thật hay nói dối.
- Thật mà...

James Dean Hùng chìa tay:

- Bác sĩ cho xin điều thuốc lá đi!

Bác sĩ móc gói thuốc "Lucky" đưa cả cho James. Dean Hùng. Nó cầm lấy, rút một điều rồi trả bác sĩ.

- Cậu để mà hút.
- Xin bác sĩ một điều thôi. Giờ tôi trả ơn điều thuốc lá của bác sĩ bằng cách "dạy" bác sĩ nhảy vài điệu thông thường bác sĩ chịu không?

Bác sĩ Niệm hỏi:

- Nhảy có khó không?
- Dễ lắm. Bác sĩ phải biết nhảy thì tụi tôi mới "bầu xấu" được
- "Bầu xấu" là gì?
- "Bầu xấu" là đi theo người nhiều tiền để nhảy gỡ uống gỡ, hít gỡ ấy mà!

Bác sĩ Niệm tròn đôi mắt:

- Cậu hút thuốc phiện đấy à?

James Dean Hùng lắc đầu rất tài tử.

- Đâu có, Tôi chưa hút lần nào nhưng trông thấy những anh nghiện tôi nản lắm. Nghề của tôi mà nghiện thì coi như... hai năm mươi rồi.

James Dean Hùng trêu bác sĩ Niệm bằng cách, thỉnh thoảng nó lại chêm những tiếng lóng vào chuyện. Khiến bác sĩ Niệm ngờ ngác:

- Nghề của cậu là nghề gì nhỉ? Tôi chưa nghe cậu nói bao giờ.

James Dean Hùng phá ra cười lớn:

- Nghề du đảng ấy mà, thưa bác sĩ.

Tiếng cười của James Dean Hùng làm cho Trần Đại thừa giắc. Hấn hỏi:

- Gì thế Tony Hải?

Tony Hải đã biết James Dean Hùng về, nhưng Hùng không hỏi han gì nó cả nên nó vẫn im lặng. Lúc này Trần Đại hỏi nó mới nói:

- Thưa anh. anh Hùng đã về.
- Có bác sĩ Niệm?
- Có một người lạ.

Trần Đại bảo Tony Hải nâng đầu hấn lên. Hấn gọi:

- Chú Hùng!

James Dean Hùng đang ngồi quay lưng về phía Trần Đại, đầu với bác sĩ Niệm nghe tiếng Trần Đại, vội thưa:

- Dạ.
- Bác sĩ lại lâu chưa, chú mời bác sĩ tới đây để anh chào bác sĩ.

Bác sĩ Niệm theo James Dean Hùng và Năm hòa Hưng lại chỗ Trần Đại nằm. Nhìn vết thương ở chân Trần Đại được băng bó sơ sài từ đêm qua: bác sĩ Niệm đặt hộp đồ nghề xuống toan khởi sự. Nhưng Trần Đại đã nói:

- Khoan đã thưa bác sĩ. Bác sĩ tới lâu chưa?
- Độ hai mươi phút.

Trần Đại trách James Dean Hùng:

- Tại sao các chú không đánh thức anh dậy?

Bác sĩ Niệm xoa tay:

- Anh Trần Đại đừng trách các cậu ấy, tại tôi muốn để anh ngủ cho lại sức đấy.

James Dean Hùng mỉm cười thầm cảm ơn bác sĩ Niệm. Nó không hiểu tại sao bác sĩ Niệm tự nhiên đáng yêu thế. Hôm đầu tiếp xúc để "bắt đạ" ông ta, chính Trần Đại đã ra lệnh cho nó "hoa" bác sĩ Niệm. James Dean Hùng xét rằng nó cũng cần tìm hiểu bác sĩ Niệm như ông ta muốn tìm hiểu đời tư của nó. Nó tự nhủ, chỉ có sách "kêu" bác sĩ Niệm đi nhảy đầm.

Trần Đại thấy bác sĩ Niệm tỏ cảm tình với mình, hần hơi hơi hối hận chuyện củ:

- Bác sĩ còn giận tôi không?

Bác sĩ Niệm vui vẻ:

- Giận gì?

- Giận vụ "bắt đạ"...

- Không.

- Tại sao không? .

- Vì tôi biết anh là người hiệp sĩ ngu dốt trong truyện " bắt đạ".

Trần Đại chối:

- Tôi không phải là người hiệp sĩ đâu.

Bác sĩ Niệm cười:

- Cũng không sao. Thôi để tôi xem vết thương của anh rồi chúng mình nói chuyện sau.

Bác sĩ Niệm tháo băng ở vết thương của Trần Đại ra. Ông lấy đèn pin soi cẩn thận. Viên đạn phá một mảng thịt lớn nhưng đã thoát ra ngoài. Sở dĩ Trần Đại mệt là vì hắn bị mất nhiều máu. Nếu hắn không có sức, không gặp chiếc xích lô máy, không có y tá chích thuốc cầm máu và băng bó vết thương, có thể hắn đã gục rồi. Bác sĩ Niệm chích thuốc trụ sinh, đồng thời chích thêm thuốc bổ cho Trần Đại. Ông cũng băng bó lại vết thương và dặn James Dean Hùng buổi chiều tới đón ông chích thuốc. Trần Đại biết viên đạn không còn nằm trong cẳng mình thì mừng lắm. Hắn chẳng muốn làm phiền bác sĩ Niệm nữa, Trần Đại nói:

- Xin bác sĩ cho một cái đơn. Chúng tôi không dám làm phiền bác sĩ...

Bác sĩ Niệm vừa bỏ đồ nghề vào hộp, vừa trả lời Trần Đại:

- Được rồi, tôi sẽ kê đơn cho anh.

Khi nắp cái hộp đồ nghề đã gài chặt, bác sĩ Niệm mới hỏi:

- Rồi ai chích cho anh?

- Chúng tôi sẽ xoay sở.

- Cậu Hùng lại tính chuyện " bắt cóc" một cô y tá nào đó phải không?

James Dean Hùng nhìn bác sĩ Niệm ranh mãnh:

- Có lẽ "bắt cóc" cô y tá của bác sĩ!

- Cô ấy có chồng rồi. Chồng cô ta sẽ nhốt cô ta vào buồng, cậu "bắt cóc" sao nổi. Chi bằng đừng "bắt cóc" ai, để tôi tới săn sóc cho anh Trần Đại có phải hơn không.

James Dean Hùng lại gần bác sĩ Niệm:

- Điều đó còn tùy.

- Tùy ai?

- Tùy anh Trần Đại.

Bác sĩ Niệm hỏi Trần Đại:

- Anh nghĩ sao?

- Tôi đang què, chả biết nghĩ sao cả. Thôi nhờ James Dean Hùng quyết định.

James Dean Hùng nói:

- Bác sĩ đã có lòng "chiếu cố", anh Trần Đại không nên giữ kễ. Chỗ người nhà cả mà...

Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú vừa nói gì đấy James Dean Hùng?

- À, em bảo bác sĩ Niệm đã coi chúng mình như người nhà.

Bác sĩ Niệm phụ lời với James Dean Hùng:

- Phải, tôi coi anh Đại với cậu Hùng, Năm như bạn.

Trần Đại ngạc nhiên:

- Bác sĩ kết bạn với du đảng à?

- Thì có gì là lạ. Các anh có nhiều điểm tốt mà tôi không có.

Trần Đại suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bác sĩ không sợ mất danh dự à?
- Danh dự là cái quái gì? Thú thực lần đầu tiên gặp anh tôi đã mến anh rồi. Tôi đã tìm hiểu mà vẫn chưa hay tại sao những mẫu người như anh, như James Dean Hùng, thông minh như thế, gia đình mẫu mực như thế mà lại bỏ nhà đi hoang...

Bác sĩ niệm nói chưa dứt, Trần Đại chặn lại:

- Không đi hoang đâu bác sĩ ạ! Đi tìm tương lai đây. Gia đình bỏ rơi chúng tôi, xã hội hắt hủi chúng tôi, tổ quốc khinh bỉ chúng tôi. Có ai nghĩ cho chúng tôi đâu. Vậy chúng tôi tự nghĩ lấy, tự tạo lấy con đường riêng của chúng tôi. Chúng tôi đi làm du đặng. Bác sĩ chơi với du đặng, bác sĩ sẽ hối hận đấy.

Bác sĩ Niệm đứng lên:

- Tôi không có mặc cảm gì cả nhưng tôi nhận thấy nếu du đặng như anh và cậu Hùng cả thì xã hội này đỡ bản hơn. Tôi thường nhìn lại cuộc đời mình, dĩ vãng và hiện tại, tôi nói thật, nó đáng "buồn nôn" lắm. Những mẫu người mà cuộc đời đang công kênh lên, đặt vào chiếu tri thức, giá tâm hồn họ bằng một phần nhỏ tâm hồn anh, tôi chặc tổ quốc này đỡ tủi nhục nhiều. Khốn nỗi, họ đê hèn hơn cả những người vô học đê hèn; họ sống ích kỷ và rỗng tuếch. Chính tôi, tôi cũng thấy mình rỗng tuếch đáng phỉ nhổ.

Trần Đại cười:

- Bác sĩ không cho "du đặng" đi tàu bay đấy chứ?

Bác sĩ Niệm nhăn mặt:

- Anh nghi lời tôi.
- Một phần thôi.
- Tại một vết dơ bản liên quan tới cô Tường Vi.

Trần Đại hồn nhiên, bỗng nghe bác sĩ Niệm nhắc tới Tường Vi lòng hấn thắt lại. Kỷ niệm gặp gỡ đột nhiên. Hấn nghe nước mắt đang nhỏ giọt xuống tâm hồn hấn. Hấn mừng tượng chuỗi ngày tủi cực của Tường Vi, bất giác hấn mím môi rồi buông gọn hai tiếng:

- Cỏ lã.

Bác sĩ Niệm trầm giọng:

- Trong đời mỗi người, ít ra cũng có một lần lầm lỗi. Anh Trần Đại nên bỏ qua chuyện cũ đi thì chúng ta mới dễ thông cảm.

Trần Đại chột tỉnh giận. Hấn chìa bàn tay ra bắt tay bác sĩ Niệm:

- Xin lỗi bác sĩ nhé!

Bác sĩ Niệm xiết thật chặt tình thân:

- Anh nhớ, chiều nay bảo James Dean Hùng tới đón tôi và cho biết biển chừng để tôi lo mang thuốc.

Trần Đại nói:

- Vâng, tôi sẽ nhắc Hùng.

Trước khi rời khỏi căn hầm, bác sĩ Niệm giao ước:

- Sẽ có ngày tôi bỏ nghề, theo anh làm du đặng...

Nhưng Trần Đại đã chấp hai tay:

- Tôi xin bác sĩ đừng bốc đồng mà tiêu sự nghiệp, vì làm du đặng không dễ như bác sĩ tưởng đâu.

Bác sĩ Niệm đáp lại bằng chuỗi cười dòn...